

wystawa

Ponovo upotrebiti: przeszłość jako kostium lub inspiracja

kuratorka: Magda Kardasz

współpraca: Julia Harasimowicz

realizacja wystawy:

Marek Janczewski i zespół

11.02–15.04.2017

wtorek–niedziela 12–20

ul. Gałczyńskiego 3, 00-362 Warszawa

+48 22 826 01 36

mpz@zacheta.art.pl

zacheta.art.pl

folder

wydawca:

Zachęta — Narodowa Galeria Sztuki

pl. Malachowskiego 3, 0-916 Warszawa

dyrektorka: Hanna Wróblewska

projekt: Jakub Jezerski

noty biograficzne: Julia Harasimowicz

tłumaczenie: Marcin Wawrzyńczak

redakcja: Jolanta Pieńkos

łamanie: Maciej Sikorzak

© Zachęta — Narodowa Galeria Sztuki, Warszawa 2017

Tekst dostępny na licencji Creative Commons Uznanie

autorstwa-Na tych samych warunkach 3.0 Polska

druk ARGRAF, Warszawa

partner wystawy

sponsor MIEJSKA PROJEKTÓW ZACHĘTY

BENQ

sponsorzy wernisazu

patroni medialni

STOLICA

artinfo.pl

- 1 Saša Tkačenko, *Idealny przejazd*, 2012, film, fot. dzięki uprzejmości artysty
- 2 doplgenger, *Fragmenty bez tytułu #1*, 2012, film, fot. dzięki uprzejmości artysty
- 3 Jasmina Cibic, *Zburz i odbuduj*, 2015, film, fot. dzięki uprzejmości artystki
- 4 Mladen Bizumić, *Hotel Jugosławia: film*, 2012, film, fotografie, obiekty, fot. dzięki uprzejmości artysty i Georg Kargl Fine Arts, Wiedeń
- 5 Gjorgje Jovanovik, *Oni tylko czekają, aż sypnę groszem*, film, 2013, fot. dzięki uprzejmości artysty
- 6 Ivan Petrović, *TV lub TV*, 2005, fotografie, fot. dzięki uprzejmości artysty
- 7 Miloš Tomić, *Rzutek*, 2015, film, fot. dzięki uprzejmości artysty
- 8 Bojan Fajfrić, *Przyczyna śmierci*, 2015, wideo HD, fot. dzięki uprzejmości artysty
- 9 Ana Adamović, *Mój kraj jest najpiękniejszy ze wszystkich*, 2011–12, wideoinstalacja, fot. dzięki uprzejmości artystki

PONOVO UPOTREBITI: PRZESZŁOŚĆ JAKO KOSTIUM LUB INSPIRACJA

**W ramach projektu Wymiana Project Roomów
Salon MoCA Belgrad ↔ MPZ Warszawa**

PONOVO UPOTREBITI / UŻYĆ NA NOWO

Artyści zaproszeni do wystawy w Miejscu Projektów Zachęty pochodzą z byłej Jugosławii, mieszkają i pracują w Belgradzie, Lublanie, Skopje, Amsterdamie, Wiedniu i Londynie.

Ich prace wykorzystują artefakty z nieodległej przeszłości (architekturę, fotografię, dokumenty medialne z życia politycznego i społecznego, film, muzykę).

Niektórzy traktują je jako tło, scenografię do stworzenia zupełnie nowych koncepcji.

Film Jasminy Cibic *Zburz i odbuduj* został nakręcony w imponujących wnętrzach dawnego Pałacu Federacji w Nowym Belgradzie. Budynek zbudowano po II wojnie światowej jako architektoniczną reprezentację państwowej potęgi i jedności Jugosławii czasów Josifa Broz Tito. Autorem architektury i wystroju wewnątrz był Mihailo Janković.

Po upadku socjalistycznej federacji gmach stracił na znaczeniu. Artystka ożywia go, nawiązując do jego przesyconej ideologią przeszłości, ale na poziomie bardziej uniwersalnym, tak że staje się on nieokreśloną budowlą skazaną na zburzenie. W przepysznym wnętrzu cztery elegancko ubrane kobiety toczą dysputę po angielsku. Każda z nich wciela się w określoną rolę: Narodową Budowniczą, Pragmatyczkę, Konserwatorkę, Artystkę/Architektkę. Ich wypowiedzi składają się z fragmentów autentycznych przemówień państwowych urzędników oraz zapisów debat na temat architektury, sztuki i zabytków (planów ich wyburzania czy przebudowy ze względów ideologicznych). Autorka układa je w rodzaj mini dramatu rozgrywającego kwestie instrumentalizacji sztuki i architektury w służbie państwowych ideologii.

Drugim najważniejszym budynkiem powstałym po II wojnie światowej dzielnicy Nowy Belgrad jest hotel Jugoslawija. Stał się on obiektem analizy Mladena Bizumicia, artysty urodzonego w Jugosławii, wykształconego w Nowej Zelandii, od wielu lat mieszkającego w Wiedniu. Budowany przez wiele powojennych lat gigantyczny modernistyczny gmach szczyt świetności przeżywał w latach siedemdziesiątych, potem stopniowo podupadał, aż w końcu w 2000 roku został zamknięty. Bizumić analizuje historię tej budowli w kontekście upadku utopii modernizmu, a także dzisiejszych nastrojów rozczarowania ideologią neoliberalizmu. (Pojawiający się w filmie bohater postuluje przekształcenie upadłego hotelu w komunę.) Artysta ożywia dysfunkcyjną budowlę poprzez grę z narosłymi kontekstami ideowymi, a także aranżowanie na nowo jej fizycznych pozostałości. W rezultacie powstała instalacja złożona z filmu (współautorstwa Jima Speersa), obiektów należących do designerskiego wystroju hotelu i fotografii.

Saša Tkačenko umieścił akcję performansu w opuszczonym gmachu Muzeum Sztuki Współczesnej w Belgradzie. Wybitna modernistyczna budowla otwarta dla publiczności w 1965 roku, zamknięta w związku z remontem, z braku funduszy stoi pusta. Praca *Świetny przejazd* przedstawia skateboardera jeżdżącego po pustych salach muzeum. Architektura i elementy wystroju są sceną sportowych figur i ewolucji. Ciało w ruchu kontrastuje z pustką pomieszczeń, staje się dziełem sztuki. Wpuszczanie elementów kultury popularnej do muzealnych instytucji to jedna ulubionych strategii artysty. Film powstał na wystawę zorganizowaną przez kuratorów MoCAB w 2012 roku (parę lat po zamknięciu głównego gmachu). Miała ona zwrócić uwagę publiczności i decydentów na ten problem.

Rzutek Miloša Tomicia (z Mariją Djordjević) to film stworzony w technice animacji, a skonstruowany wokół częstych u artysty obsesyjnych wątków. Zaczyna się jak historia miłosnej namiętności kobiety i mężczyzny. W kulminacyjnej scenie bohater przekształca się z młodzieńca w żołnierza/partyzanta (?). Za sprawą historycznego kostiumu i sztafazu narracja nabiera coraz bardziej niepokojącego charakteru, zmierzając do zaskakującego finału.

Swój film *Oni tylko czekają, aż sypnę groszem*, powstały w czasie rezydencji artystycznej w Tiranie, Gjorgje Jovanovik opisuje jako „próbę połączenia przeszłości i teraźniejszości przez użycie śpiewu i opowiadania historii”. Wystąpił w nim ansambl Demira Zyrko wykonujący tradycyjny albański śpiew iso-polifoniczny, a słowa napisał młody poeta Ruben Beqo. Archaiczna forma posłużyła autorowi do opowiedzenia o burzliwych czasach niedawnej ustrojowej transformacji i związanych z nią ekonomiczno-społecznych przemianach w regionie. W charakterystyczny dla siebie żartobliwy sposób

Mladen Bizumić (ur. 1976, Sremska Mitrovica), mieszka i pracuje w Wiedniu. Studiował sztuki piękne na Uniwersytecie w Auckland oraz historię sztuki i kulturoznawstwo na Uniwersytecie w Wiedniu. W swoich pracach łączy wiele mediów. Użyte, często przekształcone przez artystę obiekty odnoszą się do konkretnych osób, mikrohistorii, wchodzą w dialog z miejscem, w którym się znajdują.

Jasmina Cibic (ur. 1979, Lublana), ukończyła Accademia dell Belle Arti w Wenecji oraz Goldsmiths College w Londynie. Performerka, tworzy instalacje i filmy. Jej prace odnoszą się do wykorzystywania kultury w celach politycznych i ideologicznych, prowokują krytyczną refleksję na temat psychologicznych mechanizmów władzy w konstruowaniu wiodących narracji i własnego wizerunku.

Saša Tkačenko (ur. 1979), mieszka i pracuje w Belgradzie, gdzie ukończył wydział rzeźby i sztuki użytkowej w Akademii Sztuk Pięknych. Autor filmów i fotografii, ale również instalacji oraz rzeźb. Interesuje się zagadnieniem przestrzeni jako strefy publicznej, obszaru komunikacji i wymiany symbolicznej; odnosi się do historii oraz znaczeń tych miejsc, odnajdując w nich wieloznaczne i performatywne aspekty.

Ivan Petrović (ur. 1972, Kruševac), mieszka i pracuje w Belgradzie, studiował w tamtejszej Akademii Sztuk Pięknych Braća Karić. Fotografuje, tworzy filmy. Jest także wykładowcą akademickim oraz współtwórcą (wraz z Mihailo Vasiljevićem) Centrum Fotografii w Belgradzie, zajmującego się promocją i badaniami nad współczesną fotografią. Najchętniej dokumentuje swoje życie oraz otoczenie jako pretekst do refleksji nad przemianami Serbii.

Jovanovik trafnie opisuje zagubienie jednostki w czasach konsumpcjonizmu i pogłębiających się nierówności społecznych. Druga grupa artystów biorących udział w wystawie w MPZ analizuje z dzisiejszej perspektywy przeszłe wydarzenia, które ich zainspirowały.

Duet doplgenger (Isidora Ilić i Boško Prostran) pokazuje *Fragmenty bez tytułu #1*, instalację wideo złożoną z kadrów wyjętych z telewizyjnej transmisji historycznego przemówienia Slobodana Miloševicia, ogłoszonego w 1989 roku w Kosowie, w rocznicę historycznej bitwy. Artyści za pomocą prostych zabiegów — zwalniania akcji, przeniesienia punktu ciężkości z pierwszoplanowych postaci na tłum, manipulacji dźwiękiem — uzyskują porażający efekt. Miloševicia w filmie nie widać, możemy za to przeczytać tekst *Hymnu wszechsłowińskiego* wykorzystującego nacjonalistyczną retorykę i spojrzeć w pełne uniesienia twarze tysięcy słuchaczy. Przyjmuje się, że wydarzenie to było jednym z kluczowych momentów, które w efekcie doprowadziły do wojny serbsko-albańskiej w Kosowie. Dekonstrukcja pamięci z użyciem na nowo medialnych zapisów historii to częsta metoda w twórczości doplgengera.

Ana Adamović w instalacji wideo *Mój kraj jest najpiękniejszy ze wszystkich* odtwarza historię Kolibri, najślawniejszego chóru dziecięcego Jugosławii. Działający przy belgradzkiej telewizji, wykonywał piosenki dziecięce i historyczno-patriotyczny repertuar. Rozpadł się wraz z Jugosławią. Grupa jego byłych członków spotkała się już w dorosłym wieku na koncercie w Belgradzie w latach osiemdziesiątych. Niedługo potem wybuchła wojna.

Film Adamović raz jeszcze gromadzi byłych śpiewaków. „Wielka Jugosławia” z czasów ich dzieciństwa ożywa za sprawą dziecięco-propagandowej piosenki opisującej uroki rodzinnej ziemi. Badanie mechanizmów pamięci, rekonstruowanie przeszłości za pomocą recydingu artefaktów, to główne wątki twórczości artystki.

TV lub TV to tytuł projektu Ivana Petrovicia odnoszącego się do historii fotografii byłej Jugosławii. Oparty jest na zgromadzonej przez artystę kolekcji zdjęć wykonywanych przez komercyjnych fotografów w latach siedemdziesiątych w szkołach podstawowych w regionie miasta Kruševac. Utaił się tam zwyczaj przygotowywania na zakończenie szkoły kolażowych portretów absolwentów, w których wizerunki dzieci umieszczano w ekranach fotografii telewizorów popularnych marek, na tle mapy Jugosławii. (Precelebryckie życzenia osiągnięcia medialnego prestiżu zestawione z państwowotwórczym podkreśleniem przynależności). Petrović przeffotografował i powiększył te zdjęcia, zmieniając je z osobistych pamiętek w zapis konkretnego miejsca w niedawnej historii (archeologia fotografii, ponowne użycie znalezionych zdjęć).

Bojan Fajfrić w filmie *Przyczyna śmierci* odwołuje się do historii rozwijającego się od połowy lat sześćdziesiątych do lat siedemdziesiątych w filmie jugosłowiańskim zjawiska tzw. czarnej fali, dającego się porównać z kinem moralnego niepokoju w Polsce. Oznaczało ono koniec deklaratywnie optymistycznej wizji świata. Bohater buntujący się przeciw zakłamanemu społeczeństwu z góry skazany był na klęskę, wręcz poddany fizycznej eksterminacji. Fajfrić pisze, że „czarna fala” wiązała się ze złamaniem się w Jugosławii pierwotnej idei rewolucyjnej, a także wiary w sprawczą moc sztuki. Nastąpiło wtedy także urynkowanie gospodarki, co odmieniło stosunki społeczne. Ta zmiana trwa niejako w dzisiejszych warunkach neoliberalnego świata. Stąd pomysł na odtworzenie kulminacyjnych scen kilku klasyków „czarnej fali” w dzisiejszych realiach Holandii (gdzie artysta mieszka i pracuje), ze współczesnym bohaterem i fragmentami autentycznych filmów: Dušana Makavajeva, Zelimira Zelnika, Zivojina Pavlovicia czy Lazara Stojanovicia. Pesymistyczna wizja współczesnego świata autorstwa Fajfricia eksponowana w ostatniej sali symbolicznie kończy wystawę.

Magda Kardasz

Wystawa Ponovo upotrebiti: przeszłość jako kostium lub inspiracja jest częścią projektu Wymiana Project Roomów między Salonem MoCA w Belgradzie i MPZ w Warszawie. Pierwsza odsłona projektu przygotowana przez Unę Popović pod tytułem *Dogodilo se sutra* odbyła się w Salonie MoCA (9.11–4.12.2016) z udziałem Karoliny Breguły, Assafa Grubera, Jacka Malinowskiego, Dušan Otaševicia i Agnieszki Polskiej.

Bojan Fajfrić (ur. 1976, Belgrad), mieszka i pracuje w Amsterdamie, ukończył Koninklijke Akademie w Hadze. Tworzy przede wszystkim zdjęcia oraz filmy. W swoich pracach odnosi się do historii (zwłaszcza Holandii oraz Serbii), a także do wizualnych reprezentacji problemów politycznych i społecznych tych terenów.

Miloš Tomić (ur. 1976, Belgrad), mieszka i pracuje w Belgradzie, studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Belgradzie oraz w FAMU w Pradze. Korzysta z różnorodnych mediów: filmu, kolażu, fotografii, rzeźby. Jego filmy łączą eksperymenty formalne oraz zainteresowanie ontologią codziennych przedmiotów.

Ana Adamović (ur. 1974, Belgrad), ukończyła literaturoznawstwo na Uniwersytecie w Belgradzie i fotografię w Art Institute w Bostonie. Zajmuje się fotografią i filmem. Większość jej prac dotyczy kwestii pamięci i tożsamości, odnosząc się zarówno do jednostki, jak i zbiorowości.

doplgenger, duet artystyczny, w skład którego wchodzi Isidora Ilić oraz Boško Prostran. Mieszkają i pracują w Belgradzie. Tworzą filmy, w których przyglądają się wizualnym kreacjom władzy i stosunków społecznych, szczególnie konstruującym medialne narracje na temat historii i polityki Jugosławii.

Gjorgje Jovanovik (ur. 1980, Skopje). Ukończył wydział sztuk pięknych Uniwersytetu w Skopje. Performer, tworzy instalacje, filmy, kolaże i obrazy, dobierając medium do poruszanej tematyki. Bada relacje międzyludzkie w kontekście zmieniających się wartości, konsumpcji oraz nowoczesnego stylu życia.

PONOVO UPOTREBITI: THE PAST AS A COSTUME OR INSPIRATION

As a part of the Project Rooms Exchange: Salon MoCA
Belgrad ↔ ZPR Warsaw

PONOVO UPOTREBITI / RE-USE

The artists featured in the exhibition at the Zachęta Project Room were born in the former Yugoslavia; they live and work in Belgrade, Ljubljana, Skopje, Amsterdam, Vienna, and London. Their works utilise artefacts from the recent past (architecture, photography, media documents from social and political life, film, music).

Some of the artists treat them as a background, a scenography for creating completely new conceptions.

Jasmina Cibic's film, *Tear Down and Rebuild* was shot within the spectacular interiors of the former Federation Palace in New Belgrade. The building was erected after the Second World War as an architectural representation of the Yugoslav federation's power and unity under Josif Broz Tito. The interiors architecture were designed by Mihailo Janković, who also oversaw the building's construction.

After the breakup of socialist Yugoslavia, the building declined. The artist revives it, alluding to its ideological past, albeit on a more universal level. In the film, four elegant women discuss the pros and cons of demolishing an unknown building. They are the Nation Builder, the Pragmatist, the Conservationist, and the Artist/Architect. Their dialogues are comprised entirely of fragments of authentic speeches by politicians and quotations from discussions of architecture, art, and historical substance (plans for their demolition or ideologically-motivated reconstruction). The author arranges them into a kind of mini-drama, paying out issues of the instrumentalisation of art and architecture in the service of state ideologies.

The second most important building in the post-WWII municipality of New Belgrade is the Hotel Jugoslavija. This former luxury hotel became the subject of analysis for Mladen Bizumić, a Yugoslav-born artist educated in New Zealand and for many years now based in Vienna.

Hotel Jugoslavija, built for many years after the war, saw its heyday in the 1970s, but then declined, forcing its closure in 2000. Bizumić studies the building's history in the context of the collapse of the modernist utopia and today's mood of disillusionment with neoliberalism. (A protagonist in the film postulates turning the run-down hotel into a commune). The artist 'animates' the dysfunctional building by playing with its ideological contexts and recontextualising its physical remnants. The result of his investigations is an installation consisting of a film (with Jim Speers), various designer objects brought from the hotel's abandoned site, and photographs Saša Tkačenko set the performance in the abandoned main building of the Museum of Contemporary Art in Belgrade. The high-modernist structure, opened for the public in 1965, was closed down for renovation, but stands empty due to lack of funds. Titled *Perfect Ride*, the film shows a skateboarder riding around the museum's vacant rooms. Architecture and interior design features become a stage for tricks and acrobatics. A body in movement contrasts with the void of the spaces becomes a work of art. Introducing elements of pop culture to museum institutions is one of Tkačenko's favourite strategies. The film was made for an exhibition organised by MoCAB curators in 2012 (several years after the closure of the main building) to highlight the problem.

Miloš Tomić's film *Clay Pigeon* (with Marija Djordjević) is an animation, the artist's favourite medium, and revolves around obsessive themes frequent in his work. It begins as a passionate love story between a man and a woman. In a climax scene, the protagonist turns from a youngster into a soldier/partisan(?). Through the historical costume and scenery, the narrative acquires an increasingly disturbing tone, heading towards an unexpected finale.

Gjorgje Jovanović's *They All Wait for Me to Pay* was made during a residency in Tirana. The author describes it as an 'attempt to connect the past and the present by using the format of singing and storytelling.' The film shows Demir Zyrko, a traditional isopolyphonic song ensemble, performing a song written by young poet, Ruben Beqo. The author uses the archaic form to talk about the stormy transition from socialism to capitalism and its socio-economic consequences. In his characteristic tongue-in-cheek manner, Jovanović aptly describes the disorientation of the individual in an era of consumerism and growing social inequalities.

Mladen Bizumić (b. 1976 in Sremska Mitrovica) lives and works in Vienna. A graduate of Fine Arts at the University of Auckland and Art History and Cultural Studies at the University of Vienna, he is a multimedia artist. His installations use and sometimes transform objects that relate to specific persons and micro-narratives and dialogue with the place.

Jasmina Cibic (b. 1979 in Ljubljana) holds degrees from the Accademia dell Belle Arti in Venice and Goldsmiths College in London. A performer and author of installations and films, her works deal with the political and ideological exploitation of culture, inviting critical reflection on the psychological mechanisms used by systems of power to construct dominant narratives and project their own desired image.

Saša Tkačenko (b. 1979) lives and works in Belgrade, where he graduated from the Faculty of Sculpture and Applied Art at the Academy of Fine Arts. Author of films, photographs, installations, and sculptures, he has been preoccupied with the issue of public space as an area of communication and symbolic exchange. His works refer to the history and significance of such places, exploring their ambiguous and performative aspects.

Ivan Petrović (b. 1972 in Kruševac) lives and works in Belgrade, where he studied at the Braća Karić Academy of Fine Arts. Author of films and photographs, he is also an academic teacher and a co-founder (with Mihailo Vasiljević) of the Belgrade Photography Centre which promotes and studies contemporary photography. He documents his life and the world around him as a pretext for reflection on Serbia's transformation.

Another group of artists featured in the exhibition at the Zachęta Project Room analyse inspiring past event from today's perspective.

Fragments Untitled #1 by doplgenger (Isidora Ilić and Boško Prostran) is a video installation comprised of fragments from Slobodan Milošević's historical televised speech delivered in 1989 in Kosovo, on the 600th anniversary of the historical battle. Using simple devices — slow motion, refocusing from the officials to the crowd, sound manipulation — the artists achieve a striking effect. Milošević himself cannot be seen in the film, but we can read the text of 'Great Slav's Hymn', full of nationalist rhetorics, and look into the elated faces of the thousands of spectators. The speech is widely believed to have been one of the key moments that eventually led to the war in Kosovo. The deconstruction of memory by manipulating historical media documents has been a frequent method in the work of doplgenger.

Ana Adamović's video installation, *My Country Is the Most Beautiful of All*, traces the history of Yugoslavia's most popular children's choir, the Kolibri. Active for many years as an institution of Radio-Television Belgrade, they sang both children's and patriotic songs, influencing generations of ex-Yugoslavs. The disintegration of Yugoslavia meant the end of the choir. A group of its members met again, now as adults, in April 1987 for a performance in Belgrade. Soon thereafter the war broke out.

Adamović again reunites some of the former Kolibri singers. The 'Great Yugoslavia' of the time of their childhood comes to life through a song extolling the beauty of the country. Exploring the mechanisms of memory, reconstructing the past through the recycling of artefacts are the main thread's of the artist's practice.

TV or TV is a project by Ivan Petrović that deals with the history of photography in the former Yugoslavia. It is based on a collection of pictures taken by commercial photographers in primary schools in and around the city of Kruševac in the 1970s. It was a custom there to produce end-of-school collage portraits of students, where images of the children were pasted into photographed screen of a brand-name TV set against the background of a map of Yugoslavia. (A pre-celeb-culture pursuit of media prestige combined with propagandistic emphasis on state affiliation). Petrović rephotographed and enlarged the photos, changing their status from that of personal mementos into a document of a specific place in recent history (archaeology of photography, found photography).

In his film, *The Cause of Death*, Bojan Fajfrić explores the history of Yugoslav film, or, more precisely, its 'black wave' period that lasted from the mid-1960s through the 1970s. Comparable to Poland's 'cinema of moral anxiety', the 'black wave' marked the end of an obligatorily optimistic vision of the world. A protagonist rebelling against social hypocrisy was doomed to failure, even physical extermination. Fajfrić writes that the phenomenon reflected the collapse of the original revolutionary idea and of faith in the causal power of art. Pro-market economic reforms of the era had irreversibly changed social relationships, a process that finds a kind of continuation in the neoliberal reality of today. Hence the idea to re-enact climactic scenes from several classic 'black wave' films (by directors: Dušan Makavejev, Zelimir Zelnik, Zivojin Pavlović or Lazar Stojanović) in the scenery of modern-day Netherlands (where the artist lives and works), with a contemporary protagonist and fragments of the original soundtracks. Fajfrić's pessimistic vision of the contemporary world, shown in the last exhibition room, symbolically closes the exhibition.

Magda Kardasz

The exhibition *Ponovo upotrebiti: The Past as a Costume or Inspiration* is part of a project-room exchange project between the Salon of the Museum of Contemporary Art in Belgrade and the Zachęta Project Room in Warsaw. The first instalment, titled *Dogodilo se sutra* and curated by Una Popović, was on view from 9 November through 4 December 2016 at the MoCAB Salon, featuring Karolina Breguła, Assaf Gruber, Jacek Malinowski, Dušan Otašević, and Agnieszka Polska.

Bojan Fajfrić (b. 1976 in Belgrade) lives and works in Amsterdam. A graduate of the Koninklijke Akademie in the Hague, his favourite media are photography and film. His works deal with Dutch and Serbian history and socio-political issues, and their visual representation.

Miloš Tomić (b. 1976 in Belgrade) lives and works in Belgrade. Graduate of the Academy of Fine Arts in Belgrade and the FAMU in Prague, he is a multimedia artist, author of films, collages, photographs, and sculptures. His films combine formal experimentation with a keen interest in the ontology of everyday objects.

Ana Adamović (b. 1974 in Belgrade) holds degrees in Literature Studies from the University of Belgrade and Photography from the Art Institute of Boston. An author of films and photographs, most of her works deal with issues of memory and identity, both individual and collective.

doplgenger are a Belgrade-based artistic duo comprised of Isidora Ilić and Boško Prostran. They make films through which they study the visual creations and media narratives of power systems and social relations, particularly those related to the history and politics of Yugoslavia.

Gjorgje Jovanović (b. 1980 in Skopje) graduated from the Faculty of Fine Arts of the University of Skopje. Performer, author of installations, films, collages, and paintings, he explores human relationships in the context of changing values, consumerism, and modern lifestyles.

MIJESCE PROJEKTÓW ZACHĘTY

exhibition

Ponovo upotrebiti: The Past as a Costume or Inspiration

curator: Magda Kardasz

collaboration: Julia Harasimowicz

exhibition production:

Marek Janczewski and team

11.02–15.04.2017

Tuesdays–Sundays 12–8 p.m.

ul. Gálczyńskiego 3, 00-362 Warszawa

+48 22 826 01 36

mpz@zacheta.art.pl

zacheta.art.pl

ZACHĘTA

folder

publisher:

Zachęta — Narodowa Galeria Sztuki

pl. Malachowskiego 3, 0-916 Warszawa

director: Hanna Wróblewska

graphic design: Jakub Jezierski

biographical notes: Julia Harasimowicz

translation: Marcin Wawrzyńczak

editing: Jolanta Pieńkos

typesetting: Maciej Sikorzak

© Zachęta — Narodowa Galeria Sztuki, Warszawa 2017

Text is licensed under a Creative Commons

Attribution-ShareAlike 3.0 Unported license

printed by ARGRAF, Warszawa

partner of the exhibition

sponsor of ZACHĘTA PROJECT ROOM

BENQ

sponsors of the opening reception

CHOCOLISSIMO

Freixenet

media patronage

STOLICA

artinfo.pl

- 1 Saša Tkačenko, *Perfect Ride*, 2012, film, photo courtesy of the artist
- 2 doplgenger, *Fragments Untitled #1*, 2012, film, photo courtesy of the artists
- 3 Jasmina Cibic, *Tear Down and Rebuild*, 2015, film, photo courtesy of the artist
- 4 Mladen Bizumić, *Hotel Jugoslavija: A Film*, 2012, film, photos, objects, photo courtesy of the artist and Georg Kargl Fine Arts, Vienna
- 5 Gjorgje Jovanović, *They All Wait for Me to Pay*, film, 2013, photo courtesy of the artist
- 6 Ivan Petrović, *TV or TV*, 2005, photographs, photo courtesy of the artist
- 7 Miloš Tomić, *Clay Pigeon*, 2015, photo courtesy of the artist
- 8 Bojan Fajfrić, *The Cause of Death*, 2015, HD video, photo courtesy of the artist
- 9 Ana Adamović, *My Country Is the Most Beautiful of All*, 2011–12, video installation, photo courtesy of the artist